

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

21 oktober 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de luchthaven van Oostende

Vraag om uitleg van de heer Julien Demeulenaere tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de schrapping A19 Ieper-Veurne uit het gewestplan

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het tekort aan bouwgronden in Ravels

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de problemen van woningen gelegen in zones voor gemeenschapsvoorzieningen

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de behandelingstermijn van bouwaanvragen in de provincie Antwerpen

Vraag om uitleg van de heer Bart De Smet tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de situatie van het golfterrein "De Drie Eycken" te Edegem

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 21 oktober 1999

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.01 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de luchthaven van Oostende

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Declercq tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de luchthaven van Oostende.

Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, graag kreeg ik een kleine toelichting over de concessie van de luchthaven van Oostende en de gewestplanwijziging Oostende-Middenkust.

In een persmededeling van 8 juni 1999 stelde minister Stevaert, toen minister van Ruimtelijke Ordening, de volgende plannen voor de luchthaven van Oostende voor. Omwille van veiligheidsredenen zou het recreatiedomein De Kalkaert, een gebied van 14,4 hectare, worden omgezet in luchthaventerrein. Het gebied is grotendeels omsloten door het bestaande luchtvaartterrein. De terreinen rond de Torhoutse Steenweg zouden van agrarisch gebied, 14,8 hectare, en gebied voor ambachtelijke bedrijven, 48,5 hectare, worden omgezet in luchthavengebonden bedrijventerreinen. Een agrarisch gebied van 35,1 hectare zou ook een luchtvaartterrein worden.

De minister stelt voor om ter hoogte van de Torhoutse Steenweg te voorzien in een kleinhandelszone van 36 hectare en een regionaal bedrijventerrein van 14,3 hectare. In de omgeving van het op-

en afrittencomplex van Zandvoorde zou een regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter van 4 hectare worden ingekleurd. Het gaat samen over 110,8 hectare, een vrij groot gebied.

Kan de concessie worden toegestaan indien de gewestplanwijziging nog niet is doorgevoerd ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik verwijs naar het Vlaams regeerakkoord dat inzake de luchthaven van Oostende het volgende bepaalt : 'De procedures voor het in concessie geven, worden voortgezet. Voor Oostende zullen maximale inspanningen gebeuren op milieuvlak bij het toekennen van de concessie, met bijzondere aandacht voor de nachtrust.'

Het toekennen van concessies en het bepalen van concessievoorwaarden voor regionale luchthavens behoort niet tot mijn bevoegdheid, maar tot die van de heer Stevaert, Vlaams minister van Openbare Werken. U zult hem hierover ongetwijfeld interpellieren.

Als minister van Ruimtelijke Ordening kan ik u wel meedelen dat voor deze concessie rekening moet worden gehouden met de begrenzing van de luchthaven die is aangeduid op het gewestplan Oostende-Middenkust, bestemmingscategorie luchtvaartterreinen. De voorlopige bij besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 vastgestelde gedeeltelijke inherzieningstelling van het gewestplan Oostende-Middenkust, voorziet in een beperkte netto-uitbreiding van de luchthaven.

De noordoostelijke uitbreiding betreft in feite een grenscorrectie. Door de inrichting van de N341 wordt in het noordoosten een klein restgebied toegevoegd aan het luchtvaartterrein. Ten zuiden van

Van Mechelen

de bestaande luchthaven, wordt een ruimere uitbreiding voorgesteld. Onder meer om veiligheidsredenen wordt voor camping De Kalkaert, die grotendeels wordt omsloten door bestaande veiligheidsterreinen, voorzien in een herbestemming. Daarnaast wordt een wijziging van agrarisch gebied naar luchtvaartterrein voorgesteld.

Aangezien anderzijds een deel van het luchthaven-terrein een nieuwe bestemming krijgt als bouwvrij agrarisch gebied, blijft de netto-uitbreiding van de luchthaven beperkt. Er is sprake van de omwisseling van bestemmingen.

De genoemde intentie van de regering van 8 juni 1999 moet nog worden onderworpen aan een openbaar onderzoek, dat nog niet is gestart. Dit openbaar onderzoek kan mogelijk aanleiding geven tot het aanpassen van het initiële ontwerpplan. Daar dient een openbaar onderzoek uiteraard voor.

Voormelde elementen zijn slechts modaliteiten die een impact kunnen hebben op de concessie. Ten gronde kan ik slechts melden dat de toekenning van concessies en de bepaling van de concessievoorwaarden voor de regionale luchthaven van Oostende door minister Stevaert zal gebeuren.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Moet de gewestplanwijziging zijn goedgekeurd voor het verlenen van de concessie ? De mensen moeten weten waar ze aan toe zijn.

Minister Dirk Van Mechelen : De procedures lopen op dit moment ongeveer gelijk. Het openbaar onderzoek in opdracht van de gouverneur kan weldra starten. De concessiebieding is uitgeschreven en de biedingen zijn ontvangen : ze maken op dit moment het voorwerp uit van een ernstig onderzoek door de administratie van minister Stevaert. Hij heeft ons daarvan kennis gegeven in de regering.

Een en ander zal in de besluitvorming samenkomen : ik kan me niet voorstellen dat een beslissing wordt genomen zonder inzicht in de andere. Hier zijn zowel ruimtelijke als economische imperaties aan verbonden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Julien Demeulenaere tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de schrapping van de A19 Ieper-Veurne uit het gewestplan

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Demeulenaere tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de schrapping van de A19 Ieper-Veurne uit het gewestplan.

De heer Demeulenaere heeft het woord.

De heer Julien Demeulenaere : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in een uitzending van de regionale televisie Focus van 21 september laatstleden zei federaal volksvertegenwoordiger Leterme uit Ieper dat uit een brief van minister Stevaert blijkt dat het tracé van de A19 Ieper-Veurne uit het gewestplan wordt geschrapt. Deze verklaring zou zijn geschraagd op de intenties van de minister van Ruimtelijke Ordening.

Bij verschillende interpellaties tijdens de vorige zittingsperiode wees ik op de grote economische achterstand van de Westhoek. Sommigen verweten me te spreken over Bokrijk-toestanden. Vandaag krijg ik echter overduidelijk gelijk. Van de tien armste gemeenten van het land bevinden er zich twee in Vlaanderen : Mesen en Houthulst. De overige acht gemeenten liggen in Wallonië.

Collega's, ik heb het dan nog niet over de vlucht van gediplomeerden uit de Westhoek, het hoge percentage woningen die niet eens beschikken over het zogenaamde 'klein comfort', de verkeersonveiligheid in de dorpen langs de N8, en het lage inkomen per persoon in de Westhoek met uitzondering van de kuststrook. Het kan bijgevolg niet zo moeilijk zijn om de minister die tevens is bevoegd voor economie, te overtuigen van de economische noodzaak om de A19 Ieper-Veurne door te trekken. We kunnen hierbij de bedenking maken dat in de metropool Rijsel meer dan 1 miljoen potentiële kustbezoekers wonen, die nu niet komen omdat ze uren onderweg zijn.

Mijnheer de minister, hebt u de intentie om het tracé van de A19 dat reeds meer dan 25 jaar in het

Demeulenaere

gewestplan werd opgenomen, te schrappen ? Volgens mij is dit de enige missing link in Vlaanderen.

Bent u op de hoogte van het bestaan van de brief van minister Stevaert ? Zo ja, wat is zijn visie hierop ? Volgens de bewuste brief zou van Boezinge tot Woesten een bypass worden aangelegd. De bijzondere provinciale verkeerscommissie sprak zich hier op 25 maart 1998 echter tegen uit.

De voorzitter : Mevrouw Tyberghien heeft het woord.

Mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het verbaast me dat de heer Demeulenaere deze vraag stelt. Wie heeft meegewerkt aan het RSV, beschikt reeds over de nodige antwoorden. De meerderheid van het Vlaams Parlement heeft het RSV goedgekeurd. Als wordt aanvaard dat dit decreet moet worden uitgevoerd, dan is het een logisch gevolg dat de A19 uit het gewestplan wordt geschrapt. De overheid is immers gebonden aan de bepalingen die werden goedgekeurd door het vorige parlement.

Ondanks alle studies en auditcommissies, hebben we nooit een duidelijk beeld gekregen van de mogelijke verbeteringen aan de N8. Ik stel voor om dringend de mogelijkheden tot verbetering te onderzoeken. Wanneer we het hebben over een bypass, vrees ik dat slechts een tijdelijke oplossing zal worden gezocht die nefast zal zijn voor de N8. Het verkeer op de N8 zou immers nog toenemen, waardoor Hoogstade en Oostvleteren onleefbaar worden. Ook de kosten zouden hoog oplopen.

Op pagina 494 van het RSV staan de voorwaarden om de bypass in tweede orde mogelijk te maken. Bij de ruimtelijke inpassing moet rekening worden gehouden met de structuurbepalende functies landbouw en natuur. De bypass mag geen nieuwe dynamiek ontwikkelen in het gebied, het traject moet de verkeersleefbaarheid verbeteren, en er mag geen afbreuk worden gedaan aan de functies van het hoofdwegennet, noch mag het de taak ervan overnemen.

De bypass loopt trouwens door een volledig agrarisch gebied. Iedereen heeft de mond vol van de kostbare IJzervallei en de Westhoek. We zijn het daarmee eens, maar tegelijkertijd merken we dat een landschappelijk zeer waardevol landbouwgebied wordt opgeofferd. De ring rond Diksmuide zal trouwens door het ramsar-gebied lopen. We

vragen ons daarom af of de oeverloze discussie over twee jaar niet opnieuw zal beginnen.

De bypass brengt geen soelaas. Integendeel, de N8 zal steeds de verbindingsweg blijven voor het zwaar verkeer en het toeristisch verkeer naar de kust. Wanneer zal het paard eens voor de kar worden gespannen ? Wanneer wordt een echte studie gemaakt over de verbetering van de N8, waarvoor immers heel wat ruimte beschikbaar is ?

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Het debat dat deze voormiddag in de commissie voor Openbare Werken werd gevoerd, wordt hier eigenlijk gewoon voortgezet. Ik zal niet alles herhalen, het dossier is immers voldoende gekend. Het geeft soms aanleiding tot passionele discussies, niet enkel tussen de verschillende partijen, maar ook binnen eenzelfde partij over twee verschillende prioriteiten. Voor een betere wegverbinding moet alles wijken, desnoods ook het prachtige landschap van de Westhoek.

Mijnheer de minister, we hopen dat er tijdens deze zittingsperiode een oplossing wordt gevonden. De Volksunie staat van oudsher achter de oplossing die momenteel in de maak is, namelijk de verbinding vanaf Sint-Jan tot Steenstrate en verder via een verbinding naar de N8. De standpunten van de twee bevoegde ministers sluiten een consensus nog steeds niet uit, maar het begint er wel op te lijken. Enerzijds verdedigde minister Stevaert de oplossing van een bypass. Mijnheer de minister, u schreef daarentegen dat u niet akkoord gaat met de schrapping van het huidig traject in het gewestplan.

Mijnheer de minister, ik vraag u minstens één oplossing nader te laten onderzoeken. Geen enkele oplossing is ideaal, maar de huidige situatie wordt onhoudbaar. Ten eerste is er een betere verbinding nodig tussen Ieper en de kust. Ten tweede moet er een oplossing komen voor de onleefbare situatie langs de N8. Bovendien verzoek ik beide ministers het brievenbeleid met hun eigen partijgenoten te overstijgen. Na overleg met het parlement zou de regering een voorstel moeten formuleren waarin wordt voortgebouwd op het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en waarover een consensus bestaat binnen alle politieke partijen, ook de plaatselijke afdelingen.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, aan het begin van deze zittingsperiode moeten we inderdaad proberen hierover een serene discussie te voeren. In andere domeinen heb ik passionele discussies meegemaakt tussen believers en non-believers. In dit geval vermijden we dat het best. We worden hier immers geconfronteerd met een dubbele doelstelling : enerzijds een verbetering van de mobiliteit in Vlaanderen en anderzijds een gelijk beleid inzake ruimtelijke ordening.

Ten tweede wil ik verwijzen naar het Vlaams regeerakkoord. Daarin staat heel duidelijk dat de regering uiterlijk tegen het voorjaar van 2001 een geïntegreerd mobiliteitsplan over duurzame mobiliteit in Vlaanderen in het parlement zal indienen. Dat plan heeft tot doel de mobiliteit te beheersen, de milieuvervuiling en -hinder terug te dringen en de bereikbaarheid en leefbaarheid van steden en dorpen te garanderen. In het mobiliteitsplan zullen ook de prioriteiten worden vastgelegd voor investeringen in openbaar vervoer en infrastructuurwerken. Het Vlaams regeerakkoord kan op dit vlak niet duidelijker zijn.

In het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen wordt op bladzijde 485 bepaald dat de reservatiestroken in de bestaande plannen van aanleg voor de aanleg van wegverbindingen met een internationale of nationale functie die niet als hoofdweg werden geselecteerd, worden geschrapt. Wat mij betreft mag deze bepaling in de ijskast worden gestopt tot er duidelijkheid bestaat over het nieuw geïntegreerd Vlaams mobiliteitsplan dat ten laatste in het voorjaar van 2001 klaar moet zijn. Het lijkt me voorbarig nu reeds standpunten in te nemen.

Minister Stevaert heeft me een kopie bezorgd van zijn brief aan de heer Leterme, volksvertegenwoordiger uit Ieper. In deze brief wordt niet over de A19 gesproken. In deze brief staat het volgende : 'In de loop van de vorige legislatuur werd het tracéonderzoek afgerond door de afdeling Ruimtelijke Planning van het Vlaams Gewest. Een tracévoorstel werd op 7 april 1998 aan de provinciale auditcommissie voorgelegd die instemde met het voorstel dat erin bestaat in een eerste fase een bypass tussen Woesten en Boezinge aan te leggen. Voor de realisatie van deze bypass is een gewestplanwijziging noodzakelijk. Hiervoor is mijn collega, minister Dirk Van Mechelen, bevoegd. Deze gewestplanwijziging werd in de loop van de vorige legislatuur door de afdeling Ruimtelijke Planning voorbereid en afgerond'. Over de A19 wordt dus niet gesproken. Indien ze dit willen, kunnen de commissieleden de brief inkijken.

In dit dossier moeten twee zaken worden onderkend. Ten eerste gaat het over de verkeersleefbaarheid en verkeersveiligheid op de N8. Er moet een verbetering worden gewaarborgd. Dit vraagt een aantal aanpassingen aan de N8. De provinciale auditcommissie heeft een aantal voorstellen uitgewerkt. Minister Stevaert moet ze al dan niet versneld in werking laten treden.

Ten tweede denk ik met betrekking tot de ultieme grond van de zaak, die zal leiden tot het Vlaams Mobiliteitsplan 2001, er op ambtelijk vlak terzake nog heel wat discussie zal worden gevoerd tussen de administraties Arohm en AWW samen met de respectieve kabinetten. Dienaangaande zijn duidelijke afspraken gemaakt om te komen tot een werkverdeling tussen het kabinet van Ruimtelijke Ordening enerzijds en het kabinet van Openbare Werken anderzijds.

Tot daar wil ik mijn antwoord beperken. Ik verwijs naar mijn tijdsperspectief, namelijk het Vlaams Mobiliteitsplan 2001. Ter informatie voeg ik eraan toe dat naast het feit dat dit plan klaar moet zijn in 2001, op pagina 45 van het regeerakkoord is gesteld : 'Gelet op de budgettaire beperktheid zal de Vlaamse regering een prioriteitenlijst opstellen waarbij de efficiëntie van de investeringen in aanvullende infrastructuur wordt afgewogen. Daarbij zal in eerste instantie het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen het kader vormen. Daarvan kan slechts afgeweken worden mits een correcte motivering conform de geldende procedures.'

Die afspraak hebben we gemaakt bij de regeringsonderhandelingen en werd uiteindelijk door deze meerderheid goedgekeurd. Het moet de bedoeling zijn te komen tot een oplossing die de ontsluiting op een goede en veilige manier mogelijk maakt, zonder dat we daarvoor in een spel van believers en non-believers moeten verzeilen of dat we moeten proberen twee ministers tegen elkaar in het harnas te jagen.

De voorzitter : De heer Demeulenaere heeft het woord.

De heer Julien Demeulenaere : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, men spreekt over een plan dat klaar zou zijn in 2001. In de eerste plaats is de plaatselijke bevolking betrokken partij. Afgaande op het standpunt van mijn partij, durf ik voorstellen daaromtrent een referendum te houden in de Westhoek en eens te luisteren naar wat de bevolking daarvan denkt.

Demeulenaere

Het zijn niet de luidste roepers die het grootst in aantal zijn. Het is vaak omgekeerd : ze zijn het kleinst in aantal. Om zich te laten horen moeten ze luid beginnen roepen. Het gros van de troepen in de Westhoek staat achter het volledig doortrekken van de A19 van Ieper tot Veurne, de enige missing link in het Vlaamse land.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : We moeten ook rekening houden met het feit dat de provinciale auditcommissie een ander standpunt heeft ingenomen dan de provinciale commissie voor verkeersveiligheid en dat er een bijkomende discussie zal moeten worden gevoerd. De provinciale commissie voor verkeersveiligheid heeft op 25 maart 1998 duidelijk anders gereageerd op de ad hocoplossing die werd voorgesteld.

Ik denk dat het verstandig is de twee denkkaders op hun volledige draagwijdte te onderzoeken en dan in het voorjaar van 2001 een keuze te maken. Het belooft in elk geval een boeiend debat te worden. In afwachting daarvan zal ik aan de Vlaamse regering geen schrapping van het tracé op het westplan voorstellen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het tekort aan bouwgronden in Ravels

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Huybrechts tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het tekort aan bouwgronden in Ravels.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, evenals andere Kempense grensgemeenten, en spijtig genoeg nog zovele andere steden en gemeenten, heeft ook de gemeente Ravels in het arrondissement Turnhout een chronisch tekort aan beschikbare en betaalbare bouwgronden. Het probleem is dat goeude Neder-

landse inwijkelingen zeer veel belangstelling hebben voor de beschikbare bouwpercelen waardoor de vraagprijs quasi onbetaalbaar wordt voor een gemiddelde Kempenaar.

De IOK heeft enkele jaren geleden een perceel van ongeveer 2,68 hectare aangekocht, gelegen in de woonwijk De Wilders in Poppel. De bedoeling van de IOK was om een sociale verkaveling met betaalbare bouwgronden te realiseren. Het probleem is echter dat de geplande verkaveling in een woonuitbreidingszone ligt. Volgens het Ruimtelijk Structuurplan mag zo een gebied enkel worden gebruikt om te bouwen indien een behoeftestudie kan aantonen dat de gemeente dringend nood heeft aan bijkomende bouwgronden en woningen.

De behoeftestudie die hieromtrent werd uitgevoerd door de IOK werd door de Vlaamse overheid afgewezen. In zekere zin is dit logisch omdat de wetgeving vereist dat de nood aan bijkomende bouwpercelen wordt bepaald aan de hand van natuurlijke bevolkingscijfers. Dat onder meer in Ravels de inwijking van gefortuneerde Noorderburen precies de oorzaak is van het schrijnend tekort aan betaalbare bouwgronden, wordt niet in rekening gebracht. Uiteraard kan de gemeente Ravels op deze wijze nooit bewijzen dat er dringend nood is aan bijkomende bouwgronden en woningen. Het is de logica zelf dat dit moet veranderen, want anders worden de Kempense en andere Vlaamse grensgemeenten voor de eigen bevolking niet meer leefbaar en moet de jeugd noodgedwongen vertrekken.

Mijnheer de minister, hebt u reeds initiatieven genomen om de wetgeving op dit gebied aan te passen, zodat niet enkel met de natuurlijke bevolkingscijfers, maar ook met de druk van de Nederlandse inwijking rekening wordt gehouden ? Zult u de geplande verkaveling van de IOK in De Wilders goedkeuren ?

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : De grensstreek is een bekend probleem, ik woon er ook. De vraag kan worden gesteld of, indien er meer bouwgronden worden gecreëerd, er meer zullen zijn voor de plaatselijke bevolking. Ik meen dat men iets anders moet doen. De vraag is of de minister iets in petto heeft.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik woon zelf op nauwelijks één

Van Mechelen

kilometer van de Nederlandse grens. Het probleem is me dus welbekend. Dit probleem is niet slechts aanwezig in grensgemeenten, maar speelt zich ook voornamelijk af rond de grootsteden in Vlaanderen. De grondprijs is daar inderdaad zo hoog dat de aankoop van een woning of grond zonder overheidsingrijpen niet meer voor iedereen betaalbaar is.

Het creëren van een overaanbod in functie van de inwijkingsdruk om de prijzen te drukken, is slechts een beperkte ingreep, die zeker niet kan worden veralgemeend voor heel Vlaanderen. Daarmee antwoord ik op de verzuchting van de heer Van Looy : het zou wel eens kunnen dat het aanzuigeffect door het overaanbod alleen maar groter wordt.

Met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen heeft de Vlaamse regering ervoor gekozen om de steden als centra van het sociale en economische gebeuren in Vlaanderen te behouden. Het is in eerste instantie daar dat de Vlaamse overheid een aanbod wil creëren, dat inspeelt op de specifieke behoeften van de eigen bevolking en dat een kwalitatieve woonomgeving moet zijn met ruimte voor zowel jonge gezinnen als ouderen of alleenstaanden.

Daarnaast moeten er voldoende groeikansen bestaan voor de woonkernen buiten de steden, maar met respect voor hun draagkracht en zonder het stedelijk beleid uit te hollen. Daarmee beland ik bij de vraag van de heer Huybrechts. In het nieuwe Vlaamse regeerakkoord is deze bekommernis dan ook opgenomen. In die zin wordt een uitbreiding van de woningvoorraad in woonuitbreidingsgebieden in de kernen van het buitengebied, waartoe Ravels behoort, niet per definitie uitgesloten.

Deze problematiek mag niet los worden gezien van de regionale verschillen die momenteel bestaan in de behoeften en het aanbod aan bouwmogelijkheden in Vlaanderen. Uit de gemeentelijke woonbehoefteonderzoeken blijkt precies dat de Kempense gemeenten, samen met streken in Limburg, in vergelijking met de rest van Vlaanderen over de grootste woonreserves beschikken. Dit heeft er voor gezorgd dat de suburbanisatie van het wonen zich hier de voorbije tien jaar sterk heeft doorgezet.

Het mag geenszins de bedoeling zijn een extra aanbod te blijven creëren, dat deze trend in de toekomst bestendigt. In sommige regio's kan een sociale correctie nodig zijn, die echter nooit los van

haar ruimtelijke context mag worden gezien. Het zijn uiteindelijk de provincies en de provinciebesturen die terzake een belangrijke taak moeten vervullen via het nieuwe provinciaal ruimtelijk structuurplan. In afwachting daarvan dient men een veeleer voorzichtige houding aan te nemen met betrekking tot gebieden die onder sterke verstedelingsdruk staan, zoals de Antwerpse Kempen, of die inderdaad onder een sterke inwijkingsdruk staan van onze Nederlandse burens.

We mogen ook niet blind zijn voor daadwerkelijke sociale behoeften zoals die bestaan in de hele grensgordel van Essen tot aan Maastricht. Daar wil ik heel duidelijk over zijn. Hier komt het er vooral op aan om de niet onaanzienlijke middelen zo efficiënt mogelijk in te zetten. Ik geef een aantal mogelijkheden.

Zo kan om te beginnen het prijsregulerend optreden ten behoeve van mindergegoeden gebeuren via het gemeentelijk grondbeleid, dat voortdurend en gericht moet worden aangewend. Hier is een opdracht weggelegd voor de gemeenten. Binnen de eigen sector moeten daartoe maatregelen worden uitgewerkt. Dit valt vanzelfsprekend buiten mijn bevoegdheid. Diverse instrumenten van het sociaal woonbeleid kunnen worden ingeschakeld. Zo werden nu reeds middelen vrijgemaakt om de aankoop van gronden in het woongebied en woonuitbreidingsgebied te subsidiëren voor het verwezenlijken van sociale woonprojecten. Al naargelang het om inbreidings- dan wel uitbreidingsgerichte projecten gaat, wordt trouwens in een tegemoetkoming van 30 tot 20 percent van de aankoopprijs van de gronden voorzien.

Een tweede mogelijkheid is het maximaal inzetten van de gronden die reeds eigendom zijn van erkende sociale huisvestingsmaatschappijen. Hiertoe heeft de Vlaamse regering beslist om alle gronden van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en haar erkende sociale huisvestingsmaatschappijen door te lichten, zowel inzake de ruimtelijke aspecten als inzake de opportuniteit om ze in te schakelen voor het realiseren van sociale huisvestingsprojecten. De provincie Antwerpen komt daarbij als eerste aan de beurt. Binnenkort zal terzake een eerste voorstel aan de Vlaamse regering worden voorgelegd.

In Ravels betreft het drie gronden, waarvan één gelegen is in woonuitbreidingsgebied maar reeds volledig is uitgerust. In die zin zal ik ook geen bezwaar maken tegen het ontwikkelen van deze gronden voor sociale woningbouw. Bovendien blijkt uit de gemeentelijke woonbehoeftestudie toch dat reeds voorzien is in diverse andere sociale

Van Mechelen

projecten in het woongebied, onder andere door de intercommunale IOK. In totaal gaat het hier om bijna 15 hectare. Voor een gemeente als Ravels betekent dit dat bijna 200 bouw mogelijkheden kunnen worden aangeboden op relatief korte termijn. De gemeente Ravels beschikt zo over voldoende mogelijkheden om in te spelen op dringende sociale behoeften.

Vanuit ruimtelijk oogpunt dienen inbreidingsgerichte projecten voorop te staan en kunnen uitbreidingen slechts in aanmerking komen indien de locaties aansluiten bij de bestaande woonkernen. Het kan ook niet de bedoeling zijn het aanbod in kernen van het buitengebied zodanig te vergroten dat het trendbreukscenario, waarbij de bestaande provinciale verhouding tussen de woningvoorraad in 1992 in het buitengebied en de woningvoorraad in het stedelijk gebied werd vastgelegd, opnieuw in het gedrang zou komen.

Een ruil van minder goed gelegen gronden met beter gelegen locaties blijft mogelijk binnen de totaliteit van het bestaande aanbod. Het spreekt vanzelf dat een dergelijke ruil steunt op een zekere ruimtelijke visie ten aanzien van het wonen. Een aanzet hiertoe kan worden gegeven in de gemeentelijke woonbehoeftenstudie, maar gebeurt bij voorkeur in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. Het spreekt voor zich dat daarbij rekening wordt gehouden met de aspecten die ik net heb toegelicht : de aanwezigheid van gronden in eigendom van sociale huisvestingsmaatschappijen, het bestaande aanbod en de ligging ervan ten opzichte van de kern.

Met andere woorden, volgens mijn administratie is er op dit ogenblik in de gemeente Ravels 15 hectare onmiddellijk beschikbaar, goed voor circa 200 bouwkavels. Concreet voor het geplande project De Wilders van de IOK te Poppel-Ravels betekent dit dat het aansnijden van dit woonuitbreidingsgebied op dit ogenblik niet wordt uitgesloten.

Naast de sociale context moet ook rekening worden gehouden met de ruimtelijke context. Gezien het nog beschikbare aanbod in de gemeente Ravels, de reeds geplande sociale projecten in het woongebied en de mogelijkheden om meer inbreidingsgerichte projecten te realiseren, stelt mijn administratie mij voor voorlopig niet in te gaan op het project De Wilders van de IOK te Poppel. Ze dringt aan een ruimtelijke keuze te maken via sociale kavels om te voldoen aan de huisvestingsmogelijkheden van minder kapitaalkrachtigen in de

gemeente Ravels. In die zin zijn in de advisering van de gemeentelijke woonbehoeftestudie een aantal vraagtekens geplaatst bij het ontwikkelen van dit woonuitbreidingsgebied. Op basis van de elementen waarover ik thans beschik en de toelichting die ik hier heb verstrekt, kan ik op dit ogenblik geen toelating geven om het betreffende project te laten realiseren. Dit debat is wat mij betreft nog niet gesloten.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de minister, ik vraag dat de Vlaamse regering alle mogelijke initiatieven en maatregelen zou nemen om te voldoen aan de vraag naar betaalbare bouwkavels. De bouwmarkt stort in. Voor een modaal Vlaams gezin zijn bouwgrond en het bouwen van een woning quasi onbetaalbaar geworden. De prijs van de bouwgrond heeft daarin een enorm groot aandeel.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik ben vandaag in de vroege ochtend op werkbezoek geweest in een niet onbelangrijke Vlaamse stad. Daar stelt men vast dat dit beleid ertoe leidt dat er opnieuw vraag komt naar projecten in Antwerpen. Hierdoor wordt de filosofie van het Structuurplan deels nageleefd. Ik woon zelf in een gemeente ten noorden van Antwerpen en ben best geplaatst om te weten hoe groot de bouwdruk op deze gemeenten is door de ongebreidelde uitbreidingsdrang van stedelingen.

In het Vlaams regeerakkoord staat dat we alle mogelijke beschikbare middelen moeten inzetten om de stad opnieuw aantrekkelijk te maken voor wonen, ook voor jonge gezinnen. Hierdoor kunnen we de bouwdruk op de buitengebieden vermindern. Zo komt een tweerichtingsverkeer tot stand : op een bepaald moment in hun leven wijken de mensen uit naar de buitengebieden, maar keren op een later moment terug. De voorbije twee decennia was er een eenrichtingsverkeer, waardoor de druk op de buitengebieden blijft stijgen, verhoogd met een druk door de Nederlandse immigratie. Dit heeft dan weer te maken met een aantal fiscale redenen, maar we leven nu eenmaal in dit Europa van de 21ste eeuw.

We moeten een doordacht beleid voeren. In Ravels komt er 15 hectare beschikbaar op korte termijn, waar 200 woningen kunnen worden gebouwd. Ik sluit me dan ook aan bij de heer Van Looy, die waarschuwt voor een extra aanzuigeffect dat het probleem alleen maar vergroot en het verdringingseffect verruimt.

Van Mechelen

Of we het nu graag hebben of niet, de wet van vraag en aanbod blijft altijd voor een groot deel spelen. Gemeenten kunnen via gemeentelijke structuurplannen en via een gemeentelijk grondbeleid een heel belangrijke rol spelen. Door het type verkavelingen dat ze toelaten, kunnen ze bijna bepalen wie de toekomstige bewoners van deze zones kunnen worden. De gemeenten moeten, zeker met het nieuwe decreet op ruimtelijke ordening, een enorme verantwoordelijkheid op zich nemen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de problemen van woningen gelegen in zones voor gemeenschapsvoorzieningen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de problemen van woningen gelegen in zones voor gemeenschapsvoorzieningen.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dit probleem ontstond naar aanleiding van de toepassing van de artikelen 165 en 166 van het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening. Deze artikelen zijn in voege getreden op 18 juni 1999. Deze vraag heeft dus niets te maken met het uitstellen van het decreet tot 1 mei.

Onlangs besliste de Vlaamse regering een voorontwerp van besluit voor te leggen aan de Raad van State tot opheffing van het besluit van 20 juli 1994. Dit besluit bepaalt binnen welke zones de afwijkingmogelijkheden van de gewestplannen niet gelden. Het gaat voornamelijk om groenzones.

De reden voor opheffing is dat sinds 18 juni 1999 het artikel 166 van het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening in werking is getreden. Dit artikel voorziet in ruimere mogelijkheden van verbouwing, uitbreiding en herbouw van zonevreemde woningen. We hebben daar een hele discussie aan gewijd in de laatste dagen van de vorige regeerperiode.

De afwijkingmogelijkheden van gewestplannen op basis van artikel 166 gelden echter slechts voor woningen in agrarisch gebied, landschappelijk waardevol agrarisch gebied en parkgebied. De meeste zonevreemde woningen bevinden zich immers daar, zodat de noden tot aanpassing en uitbreiding daar het sterkst worden aanvoeld.

Ook in andere zones, die nochtans geen groenzones zijn, bevinden zich zonevreemde woningen. Deze zones waren uitdrukkelijk niet opgenomen in de afwijkingmogelijkheden van het decreet. Het gaat om een zeer beperkt aantal zones in Vlaanderen voor gemeenschapsvoorzieningen waar woningen staan die werden of kunnen worden omgebouwd voor bewoning.

Ik ken een aantal van deze woningen zeer goed. De Vlaamse Gemeenschap heeft er onlangs een aantal van verkocht met het oog op wonen. De kopers hebben deze woningen gekocht op het ogenblik dat ze op de hoogte waren van de vroegere, weliswaar strengere, regeling die hen toeliet die woning te verbouwen en zelfs met 20 percent uit te breiden.

Wat stellen we nu vast ? De vergunning van wie een bouwaanvraag heeft gedaan na 18 juni 1999 – na de inwerkingtreding van de versoepelde regeling – wordt afgekeurd. De administratie zegt dat die personen in een zonevreemde constructie wonen. Aangezien het nieuwe artikel 166 alleen spreekt van landbouwzone, waardevol agrarisch gebied of parkzone, en nergens melding maakt van gemeenschapsvoorzieningen, worden die bouwvergunningen afgekeurd. Die personen kunnen dus niet meer bouwen of verbouwen, wat ze nochtans van plan waren.

U zult misschien zeggen dat er een vergetelheid is begaan, en dat die terminologie ook in het decreet moest worden opgenomen. Dat kan, maar in het verleden werd een zone voor gemeenschapsvoorzieningen met het oog op bewoning in een aantal gevallen gelijkgesteld met woonzone.

Het gaat om een beperkt aantal gevallen, maar de overgang van de vroegere regeling naar de nieuwe heeft voor gevolg dat in een aantal zones voor gemeenschapsvoorzieningen zich schrijnende problemen voordoen. De eigenaars hebben de woning gekocht onder het regime van een uitbreidingsmogelijkheid van 20 percent. Bepaalde eigenaars hebben de vergunning tot uitbreiding al gekregen. Anderen waren bezig met de voorbereiding van hun bouw-dossier.

De Roo

Deze laatste groep kan van de ene dag op de andere geen vergunning tot uitbreiding meer krijgen. Alhoewel, indien men naar analogie dezelfde wetgeving toepast, kunnen ze zelfs uitbreiden met 100 procent. Het gaat nochtans om dezelfde buurt, dezelfde straten en soms zelfs om koppelwoningen. Zo ontstaat voor deze leefgemeenschap een moeilijk houdbare situatie. Een oplossing kan bestaan in het opmaken van een BPA. De gemeente moet daar dan wel toe bereid zijn. Eigenaars kunnen dit niet afdwingen.

Is de minister van deze problematiek op de hoogte? Welke maatregelen zal de minister nemen om tot een aanvaardbare oplossing te komen voor de betrokkenen?

De voorzitter : De heer Devolder heeft het woord.

De heer Jacques Devolder : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de uiteenzetting van de heer De Roo onderstreept de relativiteit van alles. We hebben bij de totstandkoming van het decreet heftig gediscussieerd, zowel tijdens de commissiebesprekingen als in de plenaire zitting. U hebt toen een voorzichtige uitspraak gedaan over de zonevreemde bedrijven en u stelde : 'Dit ontwerp van decreet biedt een oplossing voor de zonevreemde woningen'. U hebt wel een beperking ingebouwd. Voor het ogenblik zijn een paar processen-verbaal opgesteld, en dit maakt het moeilijk. Alles is dus relatief.

We hebben toen een amendement ingediend in verband met de structuurplanning – zowel het Structuurplan Vlaanderen als het provinciaal en gemeentelijk structuurplan. We hebben duidelijk gesteld dat moest worden onderzocht hoeveel zonevreemde woningen en bedrijven er zijn. Het zou erg nuttig zijn om bij alle gemachtigde ambtenaren in alle Vlaamse provincies een status quaestionis op te vragen om dergelijke problemen te vermijden. Vandaag gaat het om woningen in zones van gemeenschapsvoorzieningen. Naargelang men met meer toepassingen zal worden geconfronteerd, zal de problematiek toenemen.

In de plenaire vergadering van 6 mei jongstleden heeft de heer De Roo verwezen naar een uitspraak van de directeur-generaal van Arohm. Het ging om woonzones – weliswaar in het kader van zonevreemde bedrijven – die geen exclusieve zones mogen zijn. Als men de ratio legis omkeert, is het perfect mogelijk dat als een woning in een gemeenschapsvoorziening ligt, men dezelfde redenering

zou kunnen toepassen. Sommige gemeenten vergeten echter dergelijke zaken in de voorschriften op te nemen, wat uiteraard tot problemen leidt.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, hoewel we de relativiteit der dingen onder ogen moeten houden, ontslaat dit ons niet van de plicht de huidige decreetgeving na te leven.

Het is correct dat de nieuwe regeling over het verbouwen, uitbreiden en/of herbouwen van zonevreemde woningen – ik verwijs naar artikel 166 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening – slechts van toepassing is in de agrarische gebieden, de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden en/of de parkgebieden.

Uiteraard komen er ook – zij het meer sporadisch – zonevreemde woningen voor in andere gebieden zoals industriegebieden en in minder mate gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen. Immers, de indertijd opgestelde gewestplannen zijn plannen die de algemene bestemming van vaak relatief grote gebieden hebben vastgelegd zonder dat op perceelsniveau een uitspraak werd gedaan. Zo zijn meerdere alleenstaande woningen, huizengroepen en zelfs volledige gehuchten in agrarische of andere gebieden gezoneerd geweest.

Om dit probleem op te vangen zijn er steeds mogelijkheden geweest tot afwijking van de gewestplaanvoorschriften. Ik wil er echter op wijzen dat het om een uitzonderingsregel ging die geenszins het recht op verbouwen, uitbreiden of herbouwen inhield. Telkens moest worden nagegaan of de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang kwam naast andere, vaak bouwtechnische vereisten. Bovendien werd de toepassing van die afwijkingsregel in bepaalde gebieden beperkt of zelfs onmogelijk gemaakt door middel van een uitvoeringsbesluit.

U vraagt of het overigens nog zeer recente artikel 166 van het decreet van 18 mei 1999 moet worden gewijzigd. Daarover is nog geen beslissing gevallen. Eerst wil ik de analyse afwachten van de huidige, door de wijziging van de regeling teweeggebrachte situatie. Ik sluit echter niet uit dat de regelgeving, op basis van deze analyse, moet worden bijgestuurd. Op dit ogenblik worden de aanvragen op basis van artikel 166 gedetecteerd en geïnventariseerd.

Van Mechelen

In het kader van haar gemeentelijke structuurplanning kan de gemeente ruimtelijke uitvoeringsplannen opmaken, of BPA's die afwijken van het gewestplan, en daarin oplossingen voorstellen die het best overeenstemmen met de plaatselijke toestand. Zo kan de gemeentelijke overheid oordelen dat bepaalde alleenstaande woningen door hun specifieke ligging in de toekomst al dan niet behouden kunnen blijven. Hetzelfde geldt voor zonevreemde huizengroepen omdat ze bijvoorbeeld aansluiten op het bebouwde gebied.

Wat betreft het geval dat u vermeldt, wil ik erop wijzen dat het behoud van particuliere woningen in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen geenszins evident lijkt. Een dergelijk gebied is immers bij voorbaat bestemd voor zaken in functie van de gemeenschap. Het verdere behoud van woningen in dat gebied hypothekeert ongetwijfeld de uitbouw en zelfs de effectieve benutting ervan. Mijns inziens is hier in elk geval een gemeentelijk initiatief vereist om te bepalen of het behoud van de woningen wordt voorgesteld en de gewestplanbestemming wordt gewijzigd, dan wel of het behoud van de vastgelegde bestemming primeert en de woningen op termijn dus moeten verdwijnen.

Er moet een planologische keuze worden gemaakt. Moeten de woningen worden behouden in het kader van een gemeenschapsvoorziening die wordt omgezet in een woonzone, of moet de woonfunctie verdwijnen in het kader van een gemeenschapsvoorziening? Natuurlijk blijft ook de mogelijkheid bestaan dat voor een bepaalde zone de gemeenschapsvoorziening planologisch blijft primeren. Een beperkte bewoning mag dan echter geen afbreuk doen aan die planologische bestemming. Ik ben dan ook van mening dat alleen een verfijning van artikel 166 definitief soelaas kan bieden. Daarover kan ik echter alleen oordelen op basis van zeer concrete dossiers. Ik hoop tegen Pasen volgend jaar een analyse klaar te hebben.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik heb echter nog vier korte opmerkingen.

Ten eerste vind ik dat we er te gemakkelijk van uitgaan dat de gemeente een BPA moet opmaken. De kosten die gepaard gaan met de opmaak van al deze BPA's drukt bijzonder zwaar op de gemeenten. Terzake was er trouwens een afspraak in de

vorige regeerperiode dat het Vlaamse Gewest zou tussenkomen in bepaalde kosten die de gemeente maakt. Voorlopig is die belofte niet waargemaakt, ook al werd ze al meerdere keren door uw voorganger gedaan.

Ik kom nu bij mijn tweede opmerking. Het gaat hier hoogstwaarschijnlijk over een niet-bedoeld effect vanwege de wetgever, in casu het Vlaams Parlement. Uiteindelijk zijn er echter wel een aantal mensen het slachtoffer van. Bovendien gaat het om woningen die worden verkocht door de Vlaamse Gemeenschap. Het is ook duidelijk dat ze wel degelijk – dat blijkt ook uit de akte – worden verkocht aan mensen om ze te bewonen. Dat is het erge van de zaak.

De Vlaamse Gemeenschap verkoopt die woningen dus aan individuele gezinnen om daar te gaan wonen, aangezien ze anders tot leegstand gedoemd zouden zijn. Het is dus niet echt logisch dat op een ogenblik dat de wetgeving in vergelijking met vroeger zelfs is versoepeld, er nu geen enkele goedkeuring meer wordt verleend vanwege de administratie Ruimtelijke Ordening.

Mijnheer de minister, ik heb trouwens sterk de indruk dat de administratie van de Vlaamse Gemeenschap, ondanks het feit dat artikel 166 van het decreet op de ruimtelijke ordening van kracht is, een aantal formele richtlijnen heeft gegeven om dat artikel niet toe te passen. Dat gaat duidelijk in tegen de wil van een grote meerderheid in het Vlaams Parlement. We zullen dit grondig moeten bekijken.

Mijn vierde opmerking gaat over de inventaris. Het is bijzonder eenvoudig voor de gemeenten om u een inventaris terzake voor te leggen, aangezien ze verplicht zijn om dit ook in het register op te nemen. Ik wil wel op het volgende aandringen, voor als er werkelijk flagrante problemen opduiken. Ook gewone mensen met lage inkomens kunnen immers zo een woning kopen. Als dit echter zou betekenen dat ze zo een woning hebben gekocht, maar dat er dan geen enkele mogelijkheid is om daar een aanpassing door te voeren en dat dit tot een faillissement van gezinnen leidt, dan mag men niet wachten tot Pasen van volgend jaar om terzake de nodige maatregelen te nemen. We willen graag meewerken aan een oplossing, maar de regering moet hoe dan ook haar verantwoordelijkheid opnemen.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Het is inderdaad de bedoeling dat het Vlaams Gewest tussenkomt in de implementatie van het nieuwe decreet. Het wordt momenteel voorbereid. De eerste voorstellen heb ik echter tot de prullenmand veroordeeld. Ik heb gevraagd om dat huiswerk over te doen. De voorstellen getuigden immers van een zodanige banale financiële tussenkomst dat men dan beter niets geeft aan de gemeente. Ofwel doet men iets en geeft men een structurele tegemoetkoming, ofwel laat men het, maar dan zegt men het ook.

Met betrekking tot een niet-bedoeld effect van de toepassing van het decreet door de administratie in tegenstelling tot de filosofie van de wetgever, kan ik er alleen maar op wijzen dat op dit vlak artikel 166 heel duidelijk is en uiteindelijk niet in een toepassing voorziet voor zones voor gemeenschapsvoorzieningen. U mag mijn administratie dus niet beschuldigen van het feit dat ze het artikel niet soepel toepassen. Het is daarop gewoon niet van toepassing.

De heer Johan De Roo : Het gaat over de toepassing in het algemeen.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik zeg in alle duidelijkheid dat dit artikel niet van toepassing is op zones voor gemeenschapsvoorzieningen.

Met betrekking tot de algemene toepassing van artikel 166 op het vlak van zonevreemde woningen, onder meer in agrarische gebieden, heb ik een gesprek gevoerd met de leidinggevend ambtenaar van de administratie. Ik heb hem expliciet gewezen op de wens van het Vlaams Parlement om dit artikel toe te passen in de zin zoals de wetgever het bedoeld heeft, namelijk om een aantal toestanden te regelen.

Ik kan alleen maar zeggen dat er zich één probleem voordoet. In die gevallen waar uiteindelijk een juridische procedure is opgestart in gelijk welke vorm, is het zo dat de administratie zich bezint over wat nu de beste procedure is om te komen tot het meest geschikte resultaat voor de betrokkene zelf. In dat verband moeten we ervoor zorgen dat men bij de procedure die wordt opgestart en die nu wordt geïnterfereerd door een wetgeving, uiteindelijk niet in een situatie terechtkomt die eigenlijk nog meer rechtsonzekerheid zou creëren.

Met betrekking tot de inventarisatie van zonevreemde constructies zal het u waarschijnlijk niet verwonderen dat een spontane aanmelding van zonevreemde constructies niet gebeurt wegens evi-

dente redenen. Dit is werkelijk een werk van lange adem, dat slechts zijn beslag zal vinden op het moment dat een vergunningenregister adequaat is tot stand gekomen. We praten dan over uiterlijk 1 oktober 2001.

Wat de toepassing van artikel 166 voor gemeenschapsvoorzieningen betreft, is de enige oplossing hoe dan ook een decreetswijziging. Ik ben niet van plan om het decreet zeven keer te veranderen. Ik probeer dus een algemene oefening voor te bereiden tegen Pasen van volgend jaar. Daarbij is de inbreng van alle leden van de commissie meer dan welkom.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de behandelingstermijn van bouwvoorvragen in de provincie Antwerpen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de behandelingstermijn van bouwvoorvragen in de provincie Antwerpen.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, er zijn zo van die dossiers die regelmatig terugkomen. Men stelt telkens wel oplossingen voor, maar na verloop van tijd blijkt dan dat het probleem niet is verholpen. Een van die zaken is de enorme vertraging bij de behandeling van bouwvoorvragen. Dit is vooral – maar zeker niet uitsluitend – het geval in de provincie Antwerpen.

Tijdens de vorige zittingsperiode hebben de heer Beysen, ikzelf en ook nog anderen over deze zaak geïnterpelleerd. De laatste keer gebeurde dit in april van dit jaar. Uw voorganger somde toen een aantal verzachtende omstandigheden op, zoals het feit dat de tijd die het lokale niveau benut om de dossiers voor te bereiden, niet altijd optimaal is. Hij gaf wel toe dat ook in de gemeenten waar de voorbereiding op tijd gebeurt, men grote achterstand oploopt. Antwerpen heeft geen traditie in het opmaken van BPA's. Vele dossiers komen er terecht

Van Nieuwenhuysen

op de dienst voor stedenbouw, terwijl dat in andere provincies niet het geval is. Ten slotte had de toenmalige minister het ook over het grote aantal bouwaanvragen ten gevolge van de goede economische conjunctuur.

In april van dit jaar kon de minister meedelen dat de toestand verbetert, want de behandelingstermijn in de provincie-Antwerpen was gezakt van 143 tot 104 dagen. De minister zei dat hij streefde naar een termijn van zestig dagen. Hij wilde dat onder meer bereiken dankzij 28 aanwervingen, nieuwe procedures en automatisering.

Uit een recente brief van een tiental gemeentebesturen uit de Antwerpse Voorkempen blijkt evenwel dat er nog steeds een wachttijd bestaat van minstens vier tot zelfs acht maanden. Dat komt neer op een minimale behandelingstermijn van 120 dagen. U zult het met me eens zijn als ik zeg dat dit onaanvaardbaar is. Die toestand leidt tot zware financiële gevolgen voor kandidaat-bouwers, voor het merendeel jonge gezinnen. Verder heeft de achterstand ook negatieve gevolgen voor de economie. Ik denk dan onder meer aan de voortgang van infrastructuurwerken.

Ik ben van oordeel dat de mensen recht hebben op een efficiënte dienstverlening van de administratie, in welke Vlaamse provincie men ook woont. Ik had bijgevolg graag vernomen welke concrete maatregelen de afgelopen maanden zijn getroffen om deze structurele achterstand weg te werken en de behandelingstermijn definitief in te korten. Komen de opgegeven wachttijden overeen met de realiteit? Of beschikt u over andere cijfers?

Ik heb gelezen dat u de administratie de opdracht hebt gegeven om te onderzoeken welke ingrepen nodig zijn om de vertragingen ongedaan te maken. Ik kan me eerlijk gezegd moeilijk inbeelden dat in het verleden dit onderzoek nog niet is gebeurd, en dat u niet beschikt over de inventaris van mogelijkheden om dit te remediëren. Uw voorganger heeft in december 1998 gezegd dat er zich binnen een tijdsbestek van zes maanden een verbetering moest voordoen; zo niet overwoog hij om een bijzonder commissaris uit te sturen. Ik kan me dus niet van de indruk ontdoen dat u gewoon tijd wilt winnen. Ik begrijp dat u er voor terugdeinst om snel en efficiënt te werken. Dat ligt niet altijd gemakkelijk. Kunt u me zeggen wat u precies ervan weerhoudt om op korte termijn concrete beslissingen te nemen?

De voorzitter : De heer Schepens heeft het woord.

De heer Cis Schepens : Ik sluit me aan bij wat de tien gemeenten van de Voorkempen vragen, en wil er nog de verzuchtingen van de 27 gemeenten van het arrondissement-Turnhout aan toevoegen. Op 26 april 1999 brachten de 27 burgemeesters van die gemeenten een bezoek aan de toenmalige minister van Ruimtelijke Ordening. Toen is gezegd dat er acht bijkomende aanwervingen zouden gebeuren, en dat in een periode van zes maanden de achterstallige dossiers zouden worden weggewerkt. We stellen echter vast dat de dossiers die in april zijn ingediend, vandaag nog steeds niet naar de gemeente zijn teruggestuurd. Ik zou u bijgevolg willen verzoeken om structurele maatregelen te nemen om de achterstand in Antwerpen weg te werken.

Ook de gemeenten vragen dat. Soms durven ze dat zelfs niet te zeggen, uit vrees om benadeeld te worden. De toestand dreigt op een economische ramp uit te draaien. Dat is zo voor de ondernemers die hun werkplanning niet meer kunnen opstellen. Ze nemen een werk aan, maar weten niet wanneer ze daaraan kunnen beginnen. Ook voor de verkopers van woningen is dat een probleem, want het voordeel van de verminderde registratierechten valt weg.

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Het onderwerp van deze vraag is een echt probleem. Ik ben in onze gemeente schepen van Ruimtelijke Ordening. Ik heb wat cijfers verzameld over vergunningen voor de bouw van nieuwe woningen en voor verbouwingen. Daarbij maak ik abstractie van verkavelingsvergunningen en stedenbouwkundige attesten : die worden als secundaire dossiers beschouwd, en voor hen is de achterstand nog groter. In de maanden januari, februari en maart zijn er 31 dossiers ingediend; vorige week waren er daarvan 4 teruggestuurd. In de maanden april, mei en juni zijn er 41 dossiers ingediend; daarvan zijn er 6 teruggestuurd.

Vorige week is er een dossier teruggestuurd : een gewone bouwvergunning voor een huisje in de rij, komende van eenvoudige mensen. Wel, die hebben dat dossier anderhalf jaar geleden ingediend. De adviezen voor dat dossier zijn al veertien maanden oud. Als we dan rekening houden met het feit dat dit gezin daardoor een veel grotere leningslast zal moeten torsen, dan kunnen we gerust spreken van een verschrikkelijke situatie. Hoe zult u dat oplossen, en binnen welke termijn?

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Frans De Cock : Ik zou een lans willen breken om de economische en financiële gevolgen in te schatten en te laten meespelen. Het lange wachten is op zichzelf al vervelend, maar met de huidige trend van stijgende rentevoeten wordt het ook nog een dure zaak.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Deze problematiek kent twee oorzaken. Enerzijds is er de achterstand bij Arohm zelf en anderzijds geeft artikel 90bis van het bosdecreet aanleiding tot heel wat problemen bij het afleveren van bouwvergunningen. De gevolgen zijn ernstig op economisch vlak voor de bouwsector en op sociaal en financieel vlak voor kandidaat-bouwers door de lopende wachtintresten en de stijgende rentevoeten.

Op 13 juli heb ik mijn eed als nieuwbakken minister mogen afleggen en op 16 juli heb ik hierover een uitvoerig gesprek gehad met de leidinggevend ambtenaar van Arohm. Ik heb hem verteld dat dit – naast de uitvoering van het decreet – een dringende zaak is. Ik wil op zeer korte termijn een verbetering zien. Mijn voorganger, bevoegd voor ruimtelijke ordening, heeft op zijn manier een paar aanzetten tot verbetering gegeven en heeft gestreefd naar een termijn van zestig dagen voor het afleveren van bouwvergunningen in de provincie Antwerpen. Een van de maatregelen van minister Stevaert was om een aantal kleine werken niet langer bouwvergunningplichtig te maken. Dat werd niet uitgevoerd omdat het advies van de Raad van State ontbrak. De raad verwierp de argumentatie voor een spoedadvies. U mag de oplossingen voor deze zaak niet onderschatten.

We kunnen niet om de feiten heen. De wettelijk vastgestelde administratieve procedure voor het werven van statutaire personeelsleden is verschrikkelijk tijdrovend. Er staan eenvoudigweg te weinig kandidaten met het vereiste functieprofiel op de wervingsreserve van het VWS. In afwachting van de aanwerving van statutaire bekwame ambtenaren moest een beroep worden gedaan op contractuelen waarvoor op zijn beurt een specifieke selectieprocedure werd gevolgd in mei en juni van dit jaar, evenwel op basis van een minder veeleisend profiel. Dit tijdelijk kader werd bovendien niet volledig ingevuld en werd zelfs gedeeltelijk vroegtijdig verlaten omdat het tewerkstellingspotentieel in de provincie Antwerpen zo hoog is. We zitten in een vicieuze cirkel en dat geldt ook voor het statutaire

personeel. De ontzettende werkdruk en verantwoordelijkheid zijn dermate groot dat zelfs contractuelen er het bijltje bij neerleggen en ambtenaren solliciteren naar andere functies en bij andere administraties.

Niemand zal ontkennen dat de materie ruimtelijke ordening complex is, en daar dragen we mee de verantwoordelijkheid voor. De nodige kennis wordt niet verworven in enkele maanden. De contractuelen aangeworven in mei of juni, hebben een inlooptermijn nodig onder leiding van een bekwame ambtenaar om tot een zekere rentabiliteit te komen. Eigenlijk leidt de inzet van contractuelen in de eerste fase zelfs tot vertraging.

Het spreekt natuurlijk vanzelf dat dit antwoord geen genoegdoening biedt voor de oproep van de burgemeesters of voor de bevolking. We hebben de voorbije twee maanden werk gemaakt van de werving van bijkomend personeel en een betere interne organisatie. We hebben de nadruk gelegd op een versterkte en veralgemeende ingebruikname van informaticatoepassingen. Zoals bij de VRT toen de heer De Graeve startte, zag ik nu bij Arohm dat zelfs een aantal elementaire toepassingen nog niet geïmplementeerd waren, wat een onaanvaardbaar tijdverlies meebracht. Ook op dit punt kon slechts recent vooruitgang worden geboekt door een versterking van het lokale computernetwerk in het administratieve gebouwencomplex en door de prioritaire levering van de reeds lang verwachte PC's. Er kon slechts in geringe mate een beroep worden gedaan op hulp van de andere Arohm-afdelingen. Als men in Brussel, Gent of elders mensen weghaalt, loopt het daar in het honderd. De achterstand heeft ook daar zijn limiet bereikt. We zouden putten maken om er andere te vullen.

Er moet ten slotte op worden gewezen dat in de provincie een aantal vrij complexe dossiers werden behandeld en afgewerkt. Dit heeft enorm veel tijd in beslag genomen. Vooraleer de bouwvergunning voor de rechtekking van de Leugenbergbocht kon worden afgeleverd en bij het behandelen van de bouwaanvraag voor de HST naar Nederland, werden tienduizenden bezwaarschriften gestuurd. Hierop moest individueel worden geantwoord om te vermijden dat er later procedures aanhangig zouden worden gemaakt bij de Raad van State. Deze werklust werd opgevangen door bekwame ambtenaren weg te halen bij de geografisch omschreven werkcellen. Dit zorgde voor een verlenging van de vertraging in die zones van minstens 1 maand.

Van Mechelen

Ik heb met de administratie van Arohm afgesproken dat we een multidisciplinaire task force zullen oprichten die zal werken vanuit Brussel. Hierbij zullen juristen, planologen en dossierbehandelaars worden betrokken. Wanneer men in de toekomst dergelijke complexe dossiers moet behandelen, zal de task force naar de buitendienst gaan om te trachten dit soort bouwvergunningen op te lossen zodat de gewone werking van de dienst niet in het gedrang komt.

Ik moet bekennen dat tot op heden er inderdaad geen significante verbetering is waar te nemen van de toestand met betrekking de gemiddelde adviestermijn voor het afleveren van een bouwvergunning. Men kan objectief vaststellen dat de achterstand tijdens de eerste acht maanden van 1999 grosso modo gelijk is gebleven en dat er sinds september eindelijk een trend tot beterschap merkbaar is.

De gemiddelde adviestermijn voor alle besliste dossiers, ingediend vanaf 1 januari 1998, bedroeg op 30 september 123 dagen. Aangezien het rendement van de nieuw aangeworven personeelsleden thans stilaan begint te verhogen, de informaticatoepassingen meer ingeburgerd raken en de interne organisatorische maatregelen effect beginnen te sorteren, ben ik ervan overtuigd dat de negatieve trend eindelijk is gestopt en omgebogen. De vertraging zal dan ook weldra duidelijk zichtbaar teruglopen. Ik vraag dan ook enig geduld. Er moet een absoluut einde komen aan deze situatie voor de zomer van het jaar 2000.

Ik wil er nog op wijzen dat de inwerkingtreding van het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening, die is voorzien op 1 mei 2000, een aantal niet onbelangrijke wijzigingen inhoudt inzake de bevoegdheid en de takenverdeling met betrekking tot het vergunningenbeleid. De nieuwe toestand zal op zijn beurt een gunstig gevolg hebben op deze problematiek.

Ik ben van mening dat we de zaak niet ten gronde zullen oplossen met het aantal ambtenaren te verhogen of het creëren van een task force. We moeten een aantal procedures grondig doornemen. Door een aanpassing van het gekende koninklijk besluit van 16 december 1971 aangaande de kleine werken, kunnen er twee stappen worden gezet. Mocht de Raad van State snel een advies verstrekken over het besluit van mijn voorganger, dan zal ik ervoor zorgen dat het in werking treedt.

We bereiden een nieuw besluit voor inzake de kleine werken. We anticiperen daarbij op de nieuwe procedure voor de gemeentebesturen. In afwachting dat de gemeente beschikt over een eigen gemeentelijk ruimtelijk structuurplan waardoor ze zelf een bouwvergunning mag afleveren, krijgt ze de bevoegdheid om voor een aantal dossiers de vergunning af te leveren, conform de procedures die op dit ogenblik van toepassing zijn in een goedgekeurde verkaveling. Dat is de enige manier om op korte termijn een definitief einde te stellen aan deze toestand.

De achterstand is niet te wijten aan onwil van de administratie. Ik heb hen opgedragen om maximaal te anticiperen op de nieuwe filosofie. In een reactie op de brief van de gemeenten, heb ik een oproep gedaan opdat de gemeenten, die nu de zwarte piet doorschuiven naar de diensten voor ruimtelijke ordening, zelf strenger zouden optreden. Op die manier kan er in de toekomst eindelijk komaf worden gemaakt met bepaalde praktijken. Ik zal niet nalaten de namen van de gemeenten bekend te maken die voor quasi 100 percent hun goedkeuring geven aan de vergunningsaanvragen en ze dan gewoon doorsturen naar Arohm. Dit kan niet worden getolereerd. We zullen iedereen zijn verantwoordelijkheid laten opnemen.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Ik dank de minister voor zijn antwoord. U geeft me enige hoop hoewel ik een gevoel van déjà entendu niet kan onderdrukken. Net zoals bij interpellaties in vorige jaren, wordt het probleem door iedereen onderkend. De redenen die men aanhaalt voor de vertraging, blijven dezelfde.

U zegt dat er net een aantal grote dossiers zijn afgewerkt. In de provincie Antwerpen zullen er echter steeds grote projecten opduiken. Wat dat betreft, denk ik niet dat dit een echt valabele reden is.

U hebt een aantal nieuwe elementen aangebracht, waaronder de task force en de nieuwe aanwervingen in het kader van een nieuwe organisatie. Dergelijke initiatieven kan ik enkel toejuichen. Ik hoop ook dat de beloofde nieuwe computers weldra hun intrede zullen doen en dat iedereen er snel mee overweg zal kunnen. U hebt vervolgens gezegd dat het uw streefdoel is alles tegen volgende zomer in orde te krijgen. Ik hoop dat u in dat opzet slaagt.

Van Nieuwenhuysen

Eén opmerking wil ik alsnog formuleren. Daarnet heeft een collega reeds verwezen naar het feit dat sommige gemeenten niet met hun klachten bij de administratie durven aankloppen uit schrik voor represailles of achteruitstellingen. Ook de bestendig gedeputeerde, de heer Helsen, heeft die klacht herhaaldelijk geuit. Ik kan me moeilijk voorstellen dat het zo erg is, maar durf u toch te vragen een en ander te laten onderzoeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart De Smet tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de situatie van het golfterrein "De Drie Eycken" te Edegem

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Smet tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de situatie van het golfterrein "De Drie Eycken" te Edegem.

De heer De Smet heeft het woord.

De heer Bart De Smet : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, verscheidene jaren al wordt het gemeentebestuur van Edegem geconfronteerd met de problematiek van het golfterrein 'De Drie Eycken', dat gelegen is in een agrarisch gebied volgens het gewestplan Antwerpen en in een agrarisch gebied met landschappelijke waarde volgens het BPA Hazeschrans.

In overeenstemming met de negatieve adviezen van de administratie Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu heeft de gemeente Edegem zich steeds verzet tegen de inplanting van dit golfterrein, als ook tegen de wijziging van de bestemming van landbouw naar recreatie en tegen de ombouw van de bestaande hoeve tot clublokaal. Zodoende werden de voorbije jaren reeds meermaals processen-verbaal opgesteld, waarin de diverse overtredingen van de wet op de stedenbouw werden vastgesteld. Deze processen-verbaal bleven evenwel zonder gevolg. Ook vorige week werd vastgesteld dat de bouwovertradingen zich blijven ophopen : verbouwing van de vervallen hoeve zonder vergunningen, aanleg van een parking, enzovoort.

Aldus is een dubbelzinnige situatie ontstaan : enerzijds meenden diverse instanties bij de totstandkoming van het vermelde gewestplan Antwerpen en het BPA Hazeschrans dat de inplanting van een golfterrein op die plaats niet is toegestaan, maar anderzijds zijn de bevoegde instanties tot op heden niet opgetreden.

In het RSV wordt aangegeven dat de inplanting van een golfterrein dient te gebeuren in het buitengebied, weliswaar binnen de specifieke randvoorwaarden gesteld door de structuurbepalende functies. De beoogde structuur moet bovendien gelegen zijn in een gebied dat in de provinciale en gemeentelijke structuurplanning aangeduid wordt als 'zone van primair toeristisch belang'. Het gebied waar het in Edegem om gaat, voldoet helemaal niet aan die voorwaarden. De structuurbepalende functie is in dit geval grondgebonden landbouw en de gronden zijn niet gelegen in een gebied dat in een ontwerp of voorontwerp van provinciaal of gemeentelijk structuurplan als 'zone van primair toeristisch belang' wordt aangeduid. Samengevat kan dus worden gesteld dat de uitbouw van dit golfterrein in strijd is met het beleid van de Vlaamse overheid voor het buitengebied en met de ontwikkelingsmogelijkheden voor golfterreinen.

In haar schrijven van 27 augustus 1999 aan het gemeentebestuur van Edegem heeft de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw nu wel een duidelijk standpunt ingenomen door te stellen dat zij van oordeel is dat de inplanting van het golfterrein op die plaats niet kan worden aanvaard. Voorts wijst zij erop dat de administraties Leefmilieu en Landbouw in het verleden steeds in diezelfde zin hebben geadviseerd. De zone was agrarisch gebied en zal dit in de gegeven omstandigheden ook blijven. De minister verklaart eveneens dat zij dit standpunt binnen de Vlaamse regering zal blijven verdedigen. Tot slot wijst zij er nog op dat de betreffende zone werd opgenomen binnen de agrarische structuur en logischerwijze deel zal uitmaken van het agrarisch gebied, zoals af te bakenen in de context van het RSV.

Vrij recent, meer bepaald op 6 oktober, heeft ook de bouwinspectie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap gesteld dat zij het voornemen heeft om tegen deze bouw misdrijven op te treden.

Graag vernam ik dan ook of de minister zich aansluit bij de duidelijke stellingname van de minister van Leefmilieu en Landbouw. En wat zal de minister ondernemen tegen deze flagrante inbreuken op de wet op de stedenbouw en de onderrichtingen inzake ruimtelijke ordening ?

De voorzitter : Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen : Wat de heer De Smet zegt, verbaast mij, in de eerste plaats omwille van zijn gebrekkige kennis van dit dossier. Ik zou er een hele geschiedenis over kunnen vertellen.

Einde jaren zeventig hebben de toenmalige landeigenaars aan de betreffende landbouwers die hun activiteiten op die plaats wensten te stoppen, uitkeringsvergoedingen betaald. Op enkele stukken na die als paardenweiden werden gebruikt, hebben die terreinen er toen vele jaren troosteloos en ongebruikt bij gelegen.

Sinds de oprichting van de golfcourse en meer bepaald vanaf 1997 heeft men op het toenmalige kabinet van Ruimtelijke Ordening pogingen ondernomen om het dossier te onderzoeken en te regulariseren. Bij inzage van het BPA dat hier van toepassing is, stellen we duidelijk vast dat er na landbouw plaats moet worden gemaakt voor bebossing. De landschappelijke waarde van dit gebied werd daarnet terecht beklemd.

De golf, die de betreffende terreinen huurt, is voornemens om samen met de VZW Natuurreservaten op het ongebruikte stuk bebossing te bewerkstelligen. De golf gebruikt immers zelf slechts 20 hectare, waardoor dus nog 60 hectare vrij ligt. Het is de bedoeling die terreinen volledig kosteloos voor het publiek toegankelijk te stellen en er daartoe de nodige natuurrecreatie-infrastructuur – wandelpaden en dergelijke meer – aan te leggen. Dit is een zeer lovenswaardig initiatief als men weet dat de streek van Edegem heel weinig bossen en parken rijk is. Edegem telt welgeteld één park, namelijk het park rond het Fort.

Ook zijn verschillende organisaties uit het Edegemse, zoals sportclubs en jeugdorganisaties, en de bevolking van de buurt vragende partij. Zij verwachten dan ook enig enthousiasme. Alleen het gemeentebestuur ligt blijkbaar dwars.

Vandaag mogen we de ecologische waarde van een bos niet meer onderschatten. In het bijzonder op die plaats is de waarde ervan nog groter dan die van landbouwgebied. Daarenboven zou zo een groene long een mooi geschenk zijn naast de ons bekende verbrandingsoven van Isvag.

In de toekomst zal er ook meer nood zijn aan goedkope vormen van recreatie en aan democratisering van de golfsport. Deze club mag, samen met slechts één andere club in het Antwerpse, namelijk in Brasschaat, een democratische golfclub worden

genoemd, waar Jan met de pet welkom is en die niet is voorbehouden voor geprivilegieerden. Het is dan ook onbegrijpelijk dat politici niet willen ingaan op oplossingen die zowel aanvaardbaar zijn voor de natuurliefhebber als voor de bevolking.

Het is ook belangrijk dat we ons in de toekomst niet concentreren op een individueel geval, maar de totaliteit van de problematiek van de golfclubs aankaarten en er een oplossing voor zoeken. In Vlaanderen zijn er ongeveer 45 golfclubs. Geen 10 procent daarvan bevinden zich volledig in de juiste zone. Een totale aanpak van het probleem is dus noodzakelijk.

De voorzitter : De heer Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, vermits u van twee fracties tegengestelde adviezen krijgt, zal ik een keuze moeten maken. (*Gelach*)

Dat is echter niet moeilijk. Ik wil uitdrukkelijk de stelling van de heer De Smet bijtreden. Het gaat hier niet om een dossier waarin een VZW wat onschuldige overtredingen heeft begaan tegen de regels van ruimtelijke ordening. Het is integendeel op arrogante wijze en heel bewust gebeurd. De club is heel invloedrijk en heeft allerlei goede contacten. Tegenover het lokale gemeentebestuur treedt ze heel arrogant op. Ze zegt openlijk dat ze blijft waar ze is en dat de kleine potentatjes van het lokale bestuur hen dat niet zullen verhinderen. In die stijl wordt er openlijk druk uitgeoefend door hun invloedrijke leden om deze overtredingen ongestraft te laten.

Daarom is de vraag van de heer De Smet terecht. De minister moet, net als zijn collega van Leefmilieu en Landbouw, een signaal geven dat hij niet zwicht voor dit soort van druk.

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de heer Lauwers heeft genoeg benadrukt dat er een handhavingsbeleid nodig is. Ik ga daar niet verder op in. Wel wil ik ingaan op de vraag om de problematiek van de golfclubs algemener te bekijken. Met de beschikbare ruimte in Vlaanderen is het niet zinvol om een democratisering van de golfsport te promoten. We hebben nu al te weinig ruimte. Voor meer golfterreinen zouden we moeten knabbelen aan ofwel de landbouwstructuur ofwel de natuurlijke structuur.

Vertriest

Er is inderdaad een campagne aan de gang voor democratisering van de golfsport waarbij wordt gezegd dat de terreinen ecologisch verantwoord zullen worden ingericht. Op golfterreinen wordt echter een grote concentratie van pesticiden gebruikt omdat er een speciale grassoort nodig is. Het schaamgroen dat daarrond wordt aangelegd is slechts een doekje voor het bloeden. Een groot aantal hectare wordt immers afgesloten ten gunste van slechts één soort gebruiker.

We moeten in het recreatiebeleid zoeken naar oplossingen voor het buitengebied waarbij verschillende gebruikers dezelfde terreinen kunnen gebruiken. Golfsport is daarvan het tegendeel.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik grinnikte even toen mevrouw Dillen zei er een hele geschiedenis over te kunnen vertellen. Een familielid verbleef tijdens de parlementsverkiezingen in het academisch ziekenhuis. Ik ben toen vaak van de autosnelweg afgereden in Edegem en zag daar bepaalde verkiezingsreclameborden staan. Ik dacht dat mevrouw Dillen daarop doelde. Ik zal toch eens navragen van wie die borden waren. (*Gelach*)

Overeenkomstig het RSV behoren golfterreinen omwille van hun oppervlakte, tot de hoogdynamische, toeristische, recreatieve infrastructuur. Die mag in een buitengebied slechts worden ingeplant volgens de specifieke randvoorwaarden die worden gesteld voor de natuurbepalende functies natuur, bos en landbouw, en voor zover de beoogde structuur gelegen is in een gebied dat in de provinciale en gemeentelijke structuurplannen wordt aangeduid als een zone van primair toeristisch belang. Het is de bedoeling daardoor de ruimtelijke kwaliteit te garanderen zonder het functioneren van de structuurbepalende functies van het buitengebied aan te tasten.

Het toepasselijke BPA nummer 7 dat bij ministerieel besluit van 23 juli 1996 werd goedgekeurd, geeft aan dat alle activiteiten vreemd aan deze bestemming niet kunnen worden toegelaten. De provinciale en gemeentelijke structuurplannen zijn nog in een voorbereidende fase.

Op de bewuste terreinen werden reeds verscheidene bouw misdrijven vastgesteld. De gemachtigd ambtenaar van de provinciale afdeling Antwerpen

heeft op 10 juni 1996 een herstellvordering, gecombineerd met een vordering tot dwangsom per dag vertraging, ingediend bij het parket te Antwerpen. Daar begint natuurlijk de scheiding der machten.

In een brief van 5 augustus 1999 maakt het college van burgemeester en schepenen van Edegem het voornemen bekend om met het oog op het wegemen van de gevolgen van de bouw misdrijven, een alternatieve juridische weg te volgen. Het college zal een vordering inleiden in de zin van de wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht voor de bescherming van het leefmilieu. Overeenkomstig die wet kan de rechter de staking bevelen van handelingen waarvan de uitvoering al is aangevat, of maatregelen opleggen ter preventie van de uitvoering van dergelijke handelingen of ter voorkoming van schade aan het leefmilieu.

Algemeen wordt aangenomen dat deze wet de rechter toelaat om desgevraagd in te grijpen bij stedenbouwkundige inbreuken. Hij kan zelfs de afbraak van reeds uitgevoerde illegale werken bevelen. De procedure wordt gevoerd zoals in kort geding en heeft bijgevolg als voordeel dat sneller resultaat kan worden geboekt. Toch beschikt de rechter over een grotere marge om het gevorderde al dan niet toe te kennen. De rechterlijke macht zal dus beslissen.

Het belangrijkste is dat de gemeente Edegem uiteindelijk definitief kleur zal bekennen. Ik heb vernomen dat op de gemeenteraadszitting van 28 oktober aanstaande een punt 15 zal worden toegevoegd aan de openbare zitting. Daarbij zal machtiging worden verleend aan het college van burgemeester en schepenen om terzake in rechte te treden. Dit is trouwens een heel klassieke procedure waardoor een gemeentebestuur een eventuele strafmaatregel kan proberen afdwingen bij een rechtbank.

Ik wil het verdere verloop van het dossier voor de juridische instanties afwachten. Dit is de normale procedure. Overeenkomstig de geplogenheden heeft mijn gemachtigd ambtenaar een vordering ingesteld bij het parket. Het gemeentebestuur zal nu via rechterlijke weg interveniëren. Uiteindelijk moet hetzelfde gemeentebestuur beslissen of het golfterrein al dan niet de draagkracht van het gebied overschrijdt. De provinciale en gemeentelijke structuurplannen zullen uiteindelijk beslissend zijn. Het gemeentebestuur van Edegem verzet zich radicaal tegen de inplanting van dit golfterrein. Het is de taak van het gemeentebestuur de nodige beslissingen te nemen.

Van Mechelen

Mijn kabinet is op de hoogte van de algemene problematiek van de golfterreinen. De eerste golfnota dateert van 17 augustus 1989. In samenspraak met de administratie en de federatie willen we tien jaar na de eerste golfnota komen tot een nieuwe evaluatie. Dit geldt trouwens ook voor andere sporten die ruimte in beslag nemen, zoals gocarting. We willen heel uitdrukkelijk bepalen waar er een ruimtelijke en ecologische inpassing kan plaatsvinden en waar dat niet kan. Op basis hiervan moeten we uiteindelijk komen tot een diepgaand beleid. We mogen niet proberen de een of andere partij in diskrediet te brengen. Ik wacht samen met u af welke houding de rechter zal aannemen. Indien er een vonnis komt, kunnen we nadien nagaan welke gevolgen de Bouwinspectie van mijn administratie hieraan moet koppelen.

De voorzitter : De heer De Smet heeft het woord.

De heer Bart De Smet : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw correct antwoord. Ik wil u nog één

bijkomende vraag stellen. Steunt u het werk van uw gemachtigd ambtenaar die zich tegen de bouw-overtredingen verzet ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik heb duidelijk gezegd dat de rechter over dit dossier zal oordelen. Er is een juridische procedure lopende. Zodra de rechter een uitspraak heeft gedaan, moeten de minister en zijn administratie een gevolg geven aan de uitspraak van de rechter. Ook mevrouw Dua wacht op een uitspraak van de rechter over de Isvag-oven om nadien haar politieke verantwoordelijkheid op te nemen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.44 uur.*
